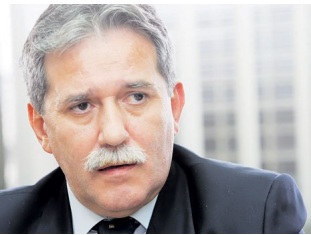

У скупштини је формално осам опозиционих посланичких група, са укупно 108 мандата, али оне својим активностима нису до сада показивале да су снага која може да утиче на одлуке власти

„Нећемо да будемо опозиција какву смо ми имали док смо били на власти, нећемо да критикујемо ради критике. Критикујемо оне ствари које нису добре, а њих је много, али смо опозиција која увек даје предлоге, алтернативе и боља решења”, речи су којима портпаролка Демократске странке Александра Јерков објашњава позицију своје партије после годину дана владе Ивице Дачића и тврди да теза о никад слабијој опозицији у Србији не стоји.

Ипак, Влада Србије је за ових годину дана била на разним искушењима, али јој опозиција ниједном није озбиљно припретила. Већ солидна већина владајуће коалиције у републичком парламенту добијала је и додатну подршку од делова опозиције у зависности од законских предлога или тема о којима се расправљало, а при том су се опозиционе посланичке групе осипале и удаљавале од могућности сложнијег наступа против власти. У скупштини је формално осам опозиционих посланичких група, рачунајући и независне посланике, са укупно 108 мандата, али оне својим активностима нису досад показивале да су снага која може да утиче на одлуке власти.

Уз све то, владајуће партије, судећи по рејтинзима, нису изгубиле на популарности, а стожерна Српска напредна странка чак бележи рекордну подршку. Дотле, три највеће опозиционе странке или „падају”, као ДС, или се не одмичу много од цензуса, као ЛДП и ДСС. На резултате са неколико последњих локалних избора не треба посебно подсећати, иако се, наравно, ситуација „на локалу” не може по аутоматизму пресликавати на национални ниво. Најкраће, тренутно нема никога ко би могао да наследи напредњаке на владајућој позицији.

Потпредседник Демократске странке Србије Слободан Самарџић слаже се са тврдњом

да опозиција никад није била слабија, али то је последица чињенице, сматра он, да у главним стварима државне политике највећи део опозиције подржава владу. Тако да опозиције, сем ДСС-а (21 посланик), и нема, и због тога најгоре медијски пролази, истиче Самарџић.

„Имамо врло мало простора у медијима, нарочито последњих месеци. То је нешто што вас дефаворизује као неког легалног играча у политичком простору. Специфичност ситуације јесте у томе што државна политика има врло много интереса да овакву опозицију – која се супротставља главној ствари, а то је предаја Косова – ућутка или у најмању руку да је маргинализује”, објашњава он и додаје да је други проблем ДСС-а у домену онога што је њихова политика и аргументација – како убедити становништво да је политика владе, „ово безумно окретање ЕУ као јединој ствари на овом свету, апсолутно погрешно, да евидентно даје слабе резултате и да политика треба да се води другачије”.

Кључни проблем опозиције, према мишљењу Марка Благојевића из Цесида, јесте то што се ДС (44 посланика), који би требало да буде њен стожер, гуши у проблемима који су почели да испливавају на површину оног тренутка када је пропустио да формира нову власт после избора у мају 2012. „Све док не постигну мир у кући, неће моћи да почну да се опорављају, а ту пре свега мислим на њихов рејтинг”, категоричан је Благојевић.

Странка Чедомира Јовановића, иако са само 13 посланика, очигледно покушава да се убаци у простор који је ДС оставио бавећи се собом, али може ли заиста да се наметне као стожер опозиције? Благојевић сматра да су демократе далеко од тога, јер ма колико у овом тренутку биле слабе, и даље су много јаче од ЛДП-а.

„Подршка ДС-у се осипала, али на конто тога није расла подршка ЛДП-у. Између 40 и 50 одсто оних који су 6. маја прошле године гласали за ДС сада су неопредељени”, истиче Благојевић, који оцењује да ДС-у недостаје осмишљен јавни наступ и снага гласа (делом и због тога што им медији више нису толико доступни као раније).

Александру Јерков, чини се, рејтинг странке не забрињава. „Ако је ико могао да научи да истраживање јавног мњења није исто као оно што грађани реше на изборима, то је онда ДС. Верујем да су неки политичари популарни, али не мислим да се то односи и на странке. Конкретно, СНС, који стално бележи раст популарности, осим лоших министара не нуди ништа. Довољно је само да грађани погледају у своје новчанике”, каже она.

За разлику од портпаролке, Драгољуб Мићуновић, председник Политичког савета ДС-а, није толико миран када је реч о будућности странке. Он је пре десетак дана за „Вечерње новости” говорио да у странци и даље постоји криза „поводом тога да ли је Драган Ђилас успео да се наметне као лидер и може ли истовремено да води странку, буде градоначелник, бизнисмен...” Више не постоји подела на Ђиласове и Тадићеве људе, али „постоји подела на оне који не виде јасан програм политике ДС-а”. „Збуњени су, занемарени и они се пасивизирају”, навео је Мићуновић.

Александра Јерков, међутим, каже да се странка консолидовала, да су из ње отишли они који су ту били због власти, а да је много нових људи дошло. И не разуме како неко не види политику и програм ДС-а.

„Урадили смо свеобухватан план за излазак Србије из кризе, који је у марту добио подршку више од 95 одсто делегата скупштине ДС-а. Сви чланови имају прилику да критикују рад странке, али они то често, нажалост, не раде на састанцима страначких органа, него су изабрали да то чине у медијима”, каже она.

На питање да ли је њихов проблем у представљању партијске политике у томе што су им је СНС и СПС преузели, Александра Јерков је изричита: „Ми сматрамо потврдом своје политике то што данас они који су били противници интеграција и брана уласку Србије у ЕУ сматрају да је та политика њихова.”

Биљана Баковић

(Политика)